

Do knižnice utekám,
čo mi sily stačia!
Ďaleko to veru nemám,
veď ulica je predsa krátka.

Pred budovou knižnice,
rýchlo sa ja vydýcham.
Schody rýchlo po dvoch beriem,
do knižnice zvoním pekne.

Tu ma vždy teta Danka víta:
„Dobrý deň, vitaj, milá Bianka!“
Slušne stále odpoviem:
„Dobrý deň, teta Danka!“

Úsmev milý,
slovo nežné,
to je naša milá
teta knihovníčka.

Čo to z diaľky počujem?
Z police sa čosi ozýva...
Však to sa už knižky vadia,
ktorá je z nich najlepšia.

„Hej, vezmi si mňa,
ja som väčšia!
„Nie, mňa,
lebo ja som najkrajšia!

Lákajú ma dnu...,
ozlomkrky bežím k regálu.
Čo to bude dnes?
Kniha o zvieratkách,
o princeznách,
o vílach...?
Jeden, dva, tri, štyri, päť.
Však už je ich tam hádam dosť!
Knižiek v taške kopu mám,
ja vás večer všetky prečítam!

Bianka Chomiaková